

CAPITOLUL UNU BĂIATUL DIN OGLINDĂ

Pe holul casei mătușii Joanna, lângă scări, atârna o oglindă înaltă și lată, cu ramă aurie. Era împodobită cu frunze încolăcite, volute, îngerăși grăsuți, coșuri cu flori și ornamente spiralate.

Mătușa Joanna spunea că aparținuse cândva unui aristocrat francez, înainte ca revoluționarii să decapiteze aristocrații și să le transforme palatele în galerii de artă.

Și odată, când Alex Pilgrim avea șapte ani, se uită în oglindă și un alt băiat îl privi din reflexie.

Băiatul din oglindă avea cam aceeași vârstă cu Alex, poate puțin mai mare. Avea părul șaten deschis și un chip cu trăsături ferme. Purta un pulover albastru din lână și pantaloni bufanți gri. Pantalonii bufanți, dacă nu știi, sunt un tip vechi de pantaloni – mai scurți decât pantalonii lungi, dar mai lungi decât pantalonii scurți – purtați de școlarii din vremuri demult apuse, înainte ca băieților să li se permită să poarte pantaloni adevărați.

Băiatul își pieptăna părul în oglindă, cam în grabă, de parcă ar fi preferat să facă orice altceva. În timp ce Alex îl privea, acesta întoarse capul într-o parte și strigă ceva către cineva din afara cadrului. Nu-i auzi cuvintele, dar păreau nerăbdătoare: „Îl pieptăn!“ poate, sau „Vin acum!“ Apoi puse jos peria și fugi în afara oglinzii.

Alex rămase lângă oglindă. Aceasta încă arăta holul mătușii Joanna, dar nimic din ce vedea acolo nu era exact cum ar fi trebuit. Pereții erau acoperiți cu un tapet cu dungi galbene și verzi, apăruse o plantă mare, verde, pe care nu o mai văzuse niciodată, și o ușă de la intrare, albă, cu sticlă colorată deasupra pragului. I se părea foarte ciudat să nu-și vadă propria față reflectată. Întinse o

mână și, în acel moment, imaginea din oglindă se undui ușor.

Când reflexia se stabilizează, era din nou acolo, ca de obicei: mic, cu părul blond și cu o expresie destul de îngrijorată. În spatele lui era peretele obișnuit, crem. Ușa obișnuită, maro. Totul exact așa cum fusese mereu.

Alex nu crezuse niciodată în acei copii din cărți care descopereau pasaje secrete, sau Copaci Fermecați Ce Nu Se Termină Niciodată, sau extraterestri în fundul grădinii, și păstrau totul secret. Nu ți-ai dori să le spui tuturor? Ce rost avea un pasaj secret dacă nu aveai cui te lauda?

Dar știa că n-avea să le spună niciodată celor din familie despre băiatul din oglindă. Bineînțeles

că nu. La ce bun? Niciunul dintre ei nu l-ar fi crezut.

Totuși, după ce l-a văzut pe băiat, oglinda a devenit obiectul preferat al lui Alex din casa Applecott.

Îi plăcea mai mult decât grădina mare cu zidurile înalte de piatră, tufișurile de mure și merii. Îi plăcea mai mult decât cele trei pisici, decât iepurele din coteț și camera de joacă în care se aflau căsuța de păpuși, calul-balansoar, corabia din sticlă și rafturile cu cărți pentru copii de modă veche.

Alex iubea lucrurile frumoase. El, sora lui, Ruby, și părinții lor locuiau într-o căsuță ponosită, aflată pe o moșie neîngrijită, la marginea unei oraș urât, din cărămidă roșie.

Casa mătușii Joanna era la fel de diferită de casa lui Alex pe cât putea să fie o casă englezească. Era mare și veche și mai degrabă grandioasă – întotdeauna l-a făcut pe Alex să se gândească la casa lui William din cărțile *Doar William*.

Avea porți de fier cu o bilă de piatră în vârful fiecărui stâlp și două scări – una mare, pentru familie, și una mică, pentru servitori. Nu că mătușa Joanna ar fi avut vreun servitor în zilele noastre, desigur. În zilele noastre, ea deținea o pensiune, iar toate dormitoarele erau bine întreținute pentru oaspeții săi.

Mătușa Joanna era, de fapt, mătușa tatălui lui Ruby și al lui Alex. Ambii lor părinți erau ocupați la slujbele lor, ceea ce era în regulă de cele

mai multe ori, dar vacanțele deveneau greu de organizat. Încă de când erau mici, Ruby și Alex mergeau singuri la mătușa Joanna pentru două săptămâni în fiecare vară.

Părinții lor plăteau pentru cazarea lor, asemenea unor clienți, iar în fiecare seară trebuiau să scrie pe o foaie de hârtie dacă voiau să comande cârnați, ouă sau șuncă la micul-dejun. De asemenea, o ajutau pe mătușa Joanna la munca din casă. Sarcina preferată a lui Ruby era lustruirea camerei pentru micul-dejun, așezându-se pe ștergătorul de praf și patinând pe el.

Lui Alex îi plăcea să împăturească așternuturile.

Casa Applecott era plină de obiecte frumoase. Străunchiul mătușii Joanna a călătorit prin toată

lumea, adunând lucruri, iar cele mai multe dintre lucrurile pe care le-a adunat au sfârșit expuse acolo.

Erau bibelouri de jad și abanos, aduse din Japonia, statui de zei din vechiul Peru, oale viu colorate și farfurii din Turcia. Lui Alex îi plăcea să le privească pe toate. Dar cel mai mult îi plăcea oglinda.

— Este foarte veche? o întrebuse pe mătușa Joanna, în vara când avea zece ani, iar Ruby doisprezece.

— O sută de ani vechime? Cinci sute? O mie?

— Probabil vreo două sute cincizeci, spuse ea.

— Este minunat, nu-i așa? Dar cred că va trebui să plece atunci când casa va fi vândută.

Pentru că aceea era ultima vacanță pe care Alex și Ruby urmau să o petreacă împreună cu mătușa

Joanna. La sfârșitul verii, casa urma să fie vândută și, odată cu ea, majoritatea obiectelor fascinante din colecție. Mătușa Joanna urma să plece și să locuiască într-un mic apartament în Eastcombe, pe malul mării, unde nu ar fi fost loc pentru frumoasele oglinzi franceze sau pentru dulapurile incrustate din Japonia.

Toată lumea era foarte întristată din cauza asta. Pe Alex îl durea atât de tare gândul că locuința Applecott avea să fie vândută, încât simțea o durere fizică. Dar el suferea mai puțin decât mătușa Joanna.

Mătușa Joanna se născuse în casa Applecott. Ea fusese cea care muncise atât de mult ca să o păstreze. Deschisese pensiunea, făcuse toate treburile – gătit, curățenie, spălat, contabilitate – doar ca să

nu fie nevoită să vândă casa. Dar, în cele din urmă, se recunoscuse învinsă. Începuse să îmbătrânească și era prea multă muncă. Și casa devenea din ce în ce mai scump de întreținut în fiecare an. Țevile pocneau, țiglele tot cădeau de pe acoperiș, și tot apăreau lucruri misterioase care se stricau la instalația de încălzire.

— Ei bine, spuse ea lui Alex, în timp ce îl ajuta să ude grădina, presupun că trebuia să se întâmple cândva. Totuși, e greu, după toți acești ani.

— Aș vrea să am milioane și milioane de lire sterline, îi spuse Alex lui Ruby în acea după-amiază, în timp ce stăteau în grădină.